

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

וישלח | גיליון 55 | י"ט' כסלו התשפ"ד

סעודה ראשונה

"וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו" אדם שלוקח מצוה ללא כוונה ומצרף לה מחשבה טובה משלימה לדבר אחד ומקבל שכר

יעקב אבינו עם מחשבה טובה, הקב"ה צירפה למעשה וזה נהיה דבר נשגב וכוח גדול לזכותו של יעקב אבינו.

אם כך זה יסוד גדול, אדם יכול לקחת מצוה שהוא כיוון ואדם אחר עשה את המצוה, ולהיות בשותפות עשיית המצוה וקיום ומחשבה על המצוה, וכך יש שכר גדול מהשמיים לאדם על הדבר שעושה.

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע את המפגש של יעקב ועשו, יעקב אבינו יודע שעשו קיים שתי מצוות שהוא לא קיים ויש לו כוח גדול בשתי מצוות האלה, מצוה אחת זו ישוב ארץ ישראל, מצוה שניה זו מצוות כיבוד אב ואם. יעקב אבינו פוחד משתי המצוות האלה שיש לעשו כוח בהם שהוא קיים אותן ויעקב אבינו לא, ואז יעקב אבינו בחכמה הולך ולוקח את הכוח של המצוות האלה.

אומרים רבותינו הקדושים (קידושין מ). מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, אומר בעל "הנעם אלימלך" (פ' מצורע) מתי שאדם עושה מעשה טוב אבל הוא לא חושב ולא מכוון את הכוונות של המעשה אלא רק עושה מעשה טוב, ויש אדם אחר שאין לו כוח לעשות מעשה אלא רק מכוון כוונות גדולות וטובות על המעשה שהוא רוצה לעשות, אז את המחשבות הטובות שאנשים כיוונו, הקב"ה מצרף את זה למעשה של אנשים שעשו ולא כיוונו כוונות בעשיית המצוה.

וידוע, מתי שאדם עושה מעשה של מצוה הוא בורא את הגוף של המלאך, ומתי שאדם חושב את המחשבות העמוקות והכוונות של המצוה, הוא בורא את הנשמה של המלאך. אם נסתכל אצל יעקב אבינו ועשו, לעשו היה את מצוות כיבוד הורים וישוב ארץ ישראל בפועל, אבל בלי מחשבה וכוונה בלי כלום, קיים רק בשביל אינטרס.

יעקב אבינו לא קיים את מצוות כיבוד אב ואם בפועל, כי הוא היה אצל לבן, אבל בכוונה של המצוה הוא כן קיים מצוות כיבוד אב ואם, הוא הלך לבית לבן כי יצחק שלח אותו, כל מה שעשה זה היה במצוות כיבוד הורים בכוונות גדולות ונשגבות. וכך גם מצוות ישוב ארץ ישראל, הוא לא קיים את המצוה בפועל, אבל בכוונה הוא כן קיים את המצוה. אם כך לעשו יש את המעשה של המצוה וליעקב יש את הכוונה של המצוה.

מתי שיעקב אבינו הלך והתקרב לארץ ישראל ושלח את המלאכים, יעקב אבינו חיבר את הכוח של המלאכים שנבראו מהמעשים של עשו עם המלאכים שנבראו מהכוונות הטובות שלו, יעקב אבינו פודה את הגוף של המצוות שעשו עשה, ומתעקש לקנות את זה בממון גדול ביותר של כסף, במתנות שנתן לעשו כדי שזה יהיה שייך לו ולא יהיה לעשו כוח ושום עניין על המצוות שהוא עשה. וזה "ויקרא שם המקום ההוא מַחְנֵה שְׁנֵי מַחְנֹת, על המצוה של מעשה ומחנה של מחשבה, שני מחנות שנהיו מחנה אחד, כי

ספר דברים לחיילי צה"ל לשמירה והצלחה

לקבלת הספר: *8260

חפשו: ספר הישועות - ספר דברים G

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הדי"ק

הרבה פעמים אדם משתדל לעשות טוב לאחרים ואחרים מחזירים לו לא בצורה שהוא נתן להם, וזה גורם לאדם צער גדול, מחשבות ועצבות ומצב לא נעים. אנחנו צריכים לעבוד על עצמנו על יסוד גדול, צריך לעשות טוב, כי הקב"ה ציווה אותנו על מידת החסד, על "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, ח). אנחנו צריכים להשפיע ולהתנהג טוב, איך שאחרים מתנהגים זה לא עניין של האדם.

אם אדם ישקול את ההתנהגות שלו, הכל עפ"י מו"מ, "עשית לי, אז אני אחזיר לך", "נתת לי, אז אני אתן לך", "כיבדת אותי, אני אכבד אותך", אז העולם לא ילך בדרך טובה. זה נקרא פוליטיקה, זה לא נקרא דרך של דרך השם.

"וישלח יעקב מלאכים לפניו"
המלאך ששומר על האדם כשיוצא לדרכו

**מדאי הוא רבי שמיצין
למשוך עליו בשעת החג**

רק 5 בקות קריאה כיום
ואתם שותפים מלאים בסיום הזוהר העולמי

לקריאה בקבוצות שקטות
בווצאפ נא לשלוח הודעה למספר

054-2231166

אדם שהולך בדרך ורוצה שה' יעזור לו בדרך להינצל מדברים רעים, יכוון את השם יוה"ך. מובא בזוהר הקדוש (וישלח קסה:) על פרשת השבוע ששם המלאך יוה"ך בסופי תיבות "כי מלאכיו יצוה לך" (תהלים צא, יא) וזה המלאך הממונה על השמירה של האדם בדרך, אדם שהולך בדרך ורוצה שהשם ישמור אותו מהדברים הרעים וגם להזיק לרשעים שרוצים להזיק לו, זה השם של המלאך ועל זה נאמר גם שהנפטר מחבירו יפטר מתוך דבר הלכה, יחיד ורבים הלכה כרבים.

נשאלת השאלה, יש לנו כל כך הרבה הלכות למה דוקא ההלכה של יחיד ורבים הלכה כרבים, אלא אפשר לפרש ולומר שיעקב שלח לעשו מלאכים, יש שני סוגי מלאכים בעולם, יש מלאכים שנבראו בבריאת העולם גבריאל, מיכאל, רפאל, אוריאל, כל השמות של המלאכים. ויש מלאכים שנבראים ממעשים טובים שאדם עושה, אדם עשה צדקה ברא מלאך, עשה חסד קנה לו פרקליט אחד. כל מצוה שאדם עושה אדם קונה מלאך טוב.

וצריך לדעת יסוד גדול, עם כל אדם יש שני מלאכים קבועים יצר הרע ויצר הטוב, יצר הרע שזה הס"מ נכנס לאדם שהוא בבטן אימו או ברגע שיוצא מהבטן של אמא שלו הוא נהיה עם האדם, יש בזה מחלוקת. יצר הטוב נכנס בגיל שלוש עשרה לאדם, מתי שאדם הולך בדרך השם בדרך טובה, אז האדם לוקח את היצר הרע והופך אותו להיות יצר טוב שישמור עליו ויגן עליו, "ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך" (דברים ו, ה) בשני יצריך, יצר טוב ויצר הרע.

אז צריך לדעת שהשם של המלאך הזה שממונה על השמירה יוה"ך, תחילת השם יו זה מהמלאך הטוב של האדם שבא לו בבר מצוה, וההמשך הך זה מהמלאך הרע שנמצא עם האדם מהרגע שיצא מבטן אימו.

וכתוב בספרים הקדושים שהאות י' היא כמו יד איפה שמחזיקים את החרב, והאות ו' זה החרב, זה המלאך הטוב שעם האדם. והאותיות הך-מלשון מכה, זה המלאך הרע שנהפך לטוב. ואומרים דוקא את ההלכה של יחיד ורבים הלכה כרבים כי זה השם של המלאך בראשי תיבות, ויחיד זה אדם ורבים זה יצר טוב ויצר הרע שנהיו חברים ונהיו אחד לשמור על האדם ולכן הלכה כרבים.

ש"ת הדי"ף

שאלה:

כבוד הרב רציתי לשאול, כל מוצאי שבת אני מרגיש חוסר חיות ואין לי מצב רוח לכולם. ממה זה נובע?

תשובה:

משום שבשבת אדם בהתעלות הנפש גדולה. אדם שנמצא בשבת, נשמה יתרה מתעברת בו. במוצאי שבת הנשמה היתרה יוצאת ואדם יורד ונכנס לעצבות. אדם צריך להיות חזק לא להיכנס לעצבות. וצריך לדעת שיום ראשון יש בו עוד טעם של שבת, ומוצאי שבת ויום ראשון זה זמן שצריך להיות חזקים לדעת את האור של שבת לגרוך אותו ולמשוך אותו נכון.

"וַיְהִי לִי שׁוֹר וַחֲמוֹר"

עבודת השם צריכה להיות לעיתים כמו השור בחמימות והתלהבות לעיתים כמו החמור ברוגע ובקרירות

יעקב אבינו שולח לעשו ואומר לו "וַיְהִי לִי שׁוֹר וַחֲמוֹר" שור זו חיה שהיא כעסנית ותמיד נמצאת בכעס ויכולה לתקוף וכולה מלאה בכעס. חמור זו חיה שהיא קרירה ויכולה להישאר שעות באותו מצב בלי לזוז ובלי לעשות כלום. אם כך יש לשאול מה הפירוש "שור וַחֲמוֹר"?

אלא אפשר לבאר כך, יעקב אבינו שולח לעשו ואומר לו "וַיְהִי לִי שׁוֹר וַחֲמוֹר" אני שולט על שתי המידות האלה, אני יכול להיות מצד אחד בחמימות גדולה ולהיות קנאי ואש לדבר השם. מצד שני אני יכול לעבוד את הקדוש ברוך הוא בקרירות בעבודת השם ברוגע, לא להראות את החמימות ואת ההתלהבות, אני שולט על שתיים על המידות והמעלות האלה.

וכך גם האדם צריך לעבוד על עצמו, יש אדם שיודע לעבוד את השם רק בריתחא דאורייתא, רק בחמימות ורק בהתלהבות, אבל בעניינים שצריך להיות קר בהם הוא לא יודע להיות קר בהם. יש אדם שיודע לעבוד את השם רק בקרירות, עניינים שצריך למסור את הנפש עליהם הוא לא מבין הוא לא עושה את זה. אומר יעקב אבינו לעשו את שתי המעלות יש לי, גם שור גם ריתחא דאורייתא, חמימות ומסירות נפש, וגם חמור לעבוד את הקב"ה בזמנים שצריך להיות בהם קר רוח ולא להראות את החמימות ואת הריתחא דאורייתא שיש לי.

האדם צריך לעבוד על עצמו להשיג את שתי המידות האלה גם כשור וגם חמור ולעבוד את הקב"ה בכל המצבים, בכל הזמנים ובכל העיתים.

"וַיֵּרָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֶּצֶר לוֹ"

אדם צריך להיות עם אמונה ובטחון גדולים בקב"ה ואז לא ידאג ויפחד מכלום

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע "וַיֵּרָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֶּצֶר לוֹ" וצריך להבין מה פי רש הדברים, אז רבותינו הקדושים אומרים ככה וַיֵּרָא יַעֲקֹב למה יעקב פחד, בגלל וַיֶּצֶר לוֹ, בגלל שהיה לו צער בלב, מזה פחד יעקב אבינו. ופירושם של הדברים, מתי שיש לאדם חוסר אמונה בקב"ה יש דברים שגורמים לו פחד או צער בלב, זה מראה על החולשה של האדם בביטחון בקב"ה.

אם האדם מאמין ויש לו ביטחון חזק בקב"ה, אף דבר בעולם לא צריך להדאיג אותו, אף דבר בעולם לא צריך לגרום לו צער בלב. אם יש משהו שהאדם דואג ממנו, אין מה לדאוג כי הכל בידו יתברך, הקב"ה מנהיג את עולמו אז אין ממה לפחד. אם יש משהו שמצער אותו אין ממה להיות בצער, כי כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד. אז יעקב אבינו היה בפחד כי היה לו צער בלב, והוא הבין שבשביל המעמד שלו זה חוסר אמונה בקב"ה.

צריך לדעת יסוד גדול בחיים, האדם צריך להיות עם אמונה חזקה, להיות עם ביטחון גדול בקב"ה, ולא להיות בצער באף עניין ודבר, כי כל מה שעושה הקב"ה זה לטובה, אם יש לאדם משהו שהוא פוחד ממנו זה חוסר באמונה, אם יש לו משהו שמצער אותו זה חוסר באמונה. אדם צריך להיות עם אמונה וביטחון גדולים ביותר בקב"ה, וזה מה שהתורה הקדושה אומרת "אִם תִּקְוֶה עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ" (תהלים כז, ג) אם יש לאדם מלחמה או צרה, בְּזֹאת בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הוּא בּוֹטֵחַ וְאֵין לוֹ מִה לִפְחַד מְכֻלָּם, כי אם הוא פוחד ומצטער זה מראה על חוסר אמונה וביטחון בקב"ה.

ידוע מה שאומר הרב חיים מוולוז'ין בספרו נפש החיים (שער ג, פרק יב) יסוד גדול וסגולה גדולה להינצל מכל דבר רע, אדם שיהיה עם אמונה מוחלטת בקב"ה ויקבל עליו עול מלכות שמיים חזקה, יוריד ממנו כל העניינים של העולם וכל הקשיים והבעיות של העולם. ככל שהאמונה והביטחון גדולים

בקב"ה, אין אף בעיה וצרה שיכולים להתמודד ולבוא על האדם. ברגע שהוא מקבל עליו עול מלכות שמיים חזקה ביותר, האדם ניצל מכל דבר רע. יש מעשה שיש בו מוסר גדול מרבני החתם סופר שהיה קודש קודשים, מסופר שבאחד הלילות רבנו החתם סופר קרא לגבאי שלו ואמר לו ללכת לקרוא לראש הקהילה היהודית. כשבא ראש הקהילה, אמר לו החתם סופר, תדע יש אצל המושל של העיר במגירה מכתב חתום, גזירה לעשות רע וצרות גדולות ליהודים לזרוק אותם ולעשות דברים קשים. לך עכשיו מהר למושל של העיר, תדבר איתו ותשתדל שיוריד את הגזירה.

אמר לו ראש הקהילה, באמצע הלילה ללכת למושל של העיר זה דבר לא מקובל, המושל של העיר יכעס עלינו ויצא מזה רק נזק ורע, לא כדאי שנלך. אמר לו החתם סופר, אני מצווה אותך בכוח של רב שתלך עכשיו למושל של העיר ותדבר איתו שיורידו את הגזירה. ראש הקהילה בלית ברירה, לקח איתו עוד שני אנשים מכובדים והלכו לכיוון הבית של המושל. הגיעו לשפת הנהר וחיפשו סירה לחצות את הנהר, המושל היה גר בצד השני של הנהר, לא מוצאים.

הלכו ודפקו בבית של אחד הדייגים, אמרו לו בבקשה תיקח אותנו לצד השני של הנהר. אותו דייג קם כועס והתחיל לצעוק הערתם אותי מהשינה, התחיל לקלל ולגדף אותם. אמרו לו קח הרבה כסף תעביר אותנו, הסכים. העלה אותם לסירה והתחיל להוביל אותם לצד השני, הסירה הייתה מלאה בריח רע של דגים, והם ניסו שהריח לא ידבק בהם עד שיגיעו.

כשירדו בקצה השני, היו שם שוטרים שומרים שצעקו להם מה אתם עושים פה, אמר להם ראש הקהילה זה שטח ציבורי, זכותי ללכת פה. התחילו צעקו קות והמושל התעורר, שאל מי צועק למטה, אמרו לו שלושה יהודים שבאו ורוצים לפגוש אותך, אמר המושל תכניסו אותם. ביקש המושל מהעוזרים שלו שיביאו לו לשתות חלב, הביאו לו לשתות והמושל הביא גם להם. אמרו לו שהם לא יכולים לשתות כי זה חלב עכו"ם.

אמר להם המושל תסבירו לי מה זה חלב עכו"ם, אמרו לו חלב עכו"ם התורה פוחדת שנשתה בטעות חלב של נאקה או של חיה אחרת, כי רק חלב פרה או עז מותר לנו לכן אסור לנו חלב עכו"ם, חלב של אדם שלא מבין מה זה חלב של פרה ויכול להיות עבירה. אמר להם המושל אין מה דבר, תקראו לאדם שעובד במטבח ושאל אותו, אצלי רק חלב של פרה מגישים. קראו לאדם מהמטבח ושאלו אותו על החלב, הוא התחיל לנגמם וביקש סליחה, היום הפרה הייתה חולה לא הבאנו ממנה חלב, הבאנו חלב של נאקה. מיד אותו מושל הבין את הדברים וראה את ההשגחה מהקב"ה, אמר להם התורה שלכם אמת ואתם אמת, עכשיו תגידו לי למה באתם לפה. אמרו לו רבינו החתם סופר אמר לנו שיש גזירה קשה במגירה שלך נגד היהודים, אמר להם איך אתם יודעים, עמד וביטל את הגזרה.

אומרים רבותינו הקדושים צריך ללמוד יסוד גדול, בן אדם צריך להיות בתמימות גדולה בקב"ה, בלי מחשבות ובלי העניינים. מתי שהולכים בתמימות גדולה בקב"ה, כל בעיה שיש גם אם היא לא נראית שכלית, הקב"ה פותר אותה. החתם סופר קורא להם ואומר, תלכו בלילה זה דבר לא שכלי ולא מובן באמצע הלילה ללכת לבטל גזירה, צריך ללכת בזמן נוח ולמצוא דרכים מה לעשות. אבל אם הולכים בתמימות, גם בלילה הולכים, ואיך שהתורה הקדושה אומרת ואיך שהרב אומר הולכים מבלי לשאול שאלות, הקב"ה מושיע. מתי שאדם הולך בתמימות, וַיֵּרָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֶּצֶר לוֹ" יעקב פחד כי היה לו צער בלב, יעקב אבינו ראה את זה שהצטער כחוסר אמונה וביטחון בקב"ה, לכן כאב לו כאב גדול. מתי שאדם הולך בתמימות גדולה וביטחון בקב"ה "גַּם כִּי אֶלֶךְ בְּגֵיא צְלָמֹת לֹא אֶירָא רָע כִּי אֶתֶּה עִמָּדִי" (תהלים כג, ד) אדם שהולך בתמימות עם השם גם אם הולך בדברים הקשים, אין לו ממה לדאוג כי הקב"ה איתו.

כתוב בספרים הקדושים, רבותינו הקדושים אומרים, שראיה, מתי שרואים את נרות חנוכה הכוח של להסתכל על נרות חנוכה זה כוח של זיכרון, האדם מחזק אצלו את הכוח של הזיכרון, ועל ידי שאדם מתבונן בנרות בקדושה, בטהרה וחושב על הקדושה וחושב על הטהרה ומכניס את האור הזה לתוך הנפש שלו, הוא זוכה שהקב"ה מחזק אצלו את כוח הזיכרון.

לְרִאֲוֹתָן בְּלִבְךָ כְּדֵי לְהוֹדוֹת לַשִּׁמְךָ עַל נִסִּיךָ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְעַל יְשׁוּעָתְךָ, אז ראייה של חנוכה על הנרות זה לזיכרון, זה מחזק את כוח הזיכרון ולהבין את התורה, לזכור את התורה, לזכור מה שהוא לומד, לזכור את הדברים הטובים ולזכור את הניסים שהקב"ה עשה אתנו.

"המגיד ממזריטש" היה קודש קודשים גדול, הרבי ממזריטש הוא היה התלמיד שהמשיך את ה"בעל שם טוב".

ידוע שהבעל שם טוב היה קודש קודשים, הבעל שם טוב איך התגלה לעולם, זה סיפור מחריד, זה דבר שיש בו מוסר גדול.

הבעל שם טוב שולח מכתב לפני שהוא התגלה לעולם לגיסו שקראו לו רב גרשון שהיה גר בצפת. הבעל שם טוב שולח לו מכתב וזה מה שהוא כתב במכתב: שהוא קיבל מכתב, כך אומר הבעל שם טוב לגיסו, הוא קיבל מכתב מצדיק גדול נסתר, שקוראים לו רבי אדם בעל שם טוב, כך אומר הבעל שם טוב לגיסו.

ואתו רבי אדם בעל שם טוב כתב לו במכתב, שהגיע הזמן שהוא צריך לה"תגלות בעולם ולפרסם את תורתו. אותו רבי אדם בעל שם טוב כתב לבעל שם טוב והבעל שם טוב שולח את זה לגיסו, לרב גרשון בצפת ואומר לו כך, שאותו רבי אדם אמר לו במכתב שבשנת שלי"ג, זו השנה שהאר"י הקדוש נפטר, גם נפטר יהודי צדיק ותמים בצפת, והוא אומר לו במכתב, שהרב של רבי אדם בעל שם טוב, שזה אחיה השילוני, כך הוא אמר שהוא שורש נשמתו, שהוא גם שורש נשמת הבעל שם טוב, כך הוא כתב לו במכתב. סיפר לו שאותו אדם שהיה גר בצפת שהיה תמים, שנפטר בשנת שלי"ג, היה אדם שנפטר תמים, והיה מקפיד שלוש תפילות ביום, בתמימות, וכל מעשיו היום ביושר, וכל מעשיו היו הגונים וכל העסקים שלו היו ישרים מאד וכל יום היה עושה תיקון חצות והיה בוכה על השכינה, בוכה על חורבן בית המקדש והיה יהודי צדיק תמים.

וככה הוא מספר לו במכתב לגיסו, שהאדם הזה יום אחד משמיים, מפמליה של מעלה, שלחו לו את אליהו הנביא ללמד אותו תורה, אותו אדם תמים, בא אליו אליהו הנביא ואמר לו, באתי ללמד אותך תורה, אבל בתנאי אחד, ביקש אליהו הנביא מאותו אדם, תספר לי איזה מצוה גדולה עשית מתי שהיית בגיל שלוש עשרה.

אמר אותו אדם לאליהו הנביא, מה שעשיתי מצוה זה ביני לבין הקב"ה ואפילו שאתה אליהו הנביא אני לא אספר לך את זה, לא עשיתי מצוה בכדי להתפאר, לספר לך כדי שאני אזכה לאליהו הנביא. אמר לאליהו הנביא, אני לא אספר לך את המצוה.

אמר לו אליהו הנביא, אם כך, אני לא אלמד אותך תורה. אותו אדם אמר לאליהו הנביא, תצא מהבית שלי, אל תלמד אותי כלום. כל מה שלמדתי ועשיתי, המצוה בגיל שלוש עשרה, עשיתי אותה בשביל הקב"ה ואני לא אתגאה בה ואני לא אספר אותה.

אליהו הנביא יצא מבית, כך מספר הבעל שם טוב במכתב. אליהו הנביא יצא מהבית ובאותו רגע היה רעש גדול בפמליה של מעלה, מי זוכה לראות את אליהו הנביא, אשרי מי שיזכה לראות אותו בחלום, מי שזוכה לחלום על אליהו הנביא זה זכות גדולה. האדם הזה זכה לראות את אליהו הנביא, שאליהו הנביא יבוא ללמד אותו תורה, הוא עשה תנאי עם אליהו הנביא, אני לא מספר לך המצוה שעשיתי בן שלוש עשרה.

אליהו הנביא הלך היה רעש גדול בשמיים, החליטו בפמליה של מעלה שי"רדו וילמדו אותו תורה בלי שיספר את המצוה. אליהו הנביא חזר אליו, לימד אותו את כל התורה שאליהו הנביא רצה ללמד אותו והבעל שם טוב כתב לגיסו, שרבי אדם בעל שם טוב אמר לו, שאותו אדם אחרי שלמד את כל התורה מאליהו הנביא, לא סיפר אותה לאף אחד, המשיך ללכת כמו אדם פשוט, כמו אדם רגיל, לעבודה שלו, לתפילה שלו, למעשים שלו רגיל, אף אחד לא ראה אף שינוי בו, ואחרי שהוא נפטר הנשמה שלו עלתה לשמיים וכל התורה שהיתה בו לא יצאה החוצה.

אז אומר רבי אדם בעל שם טוב לבעל שם טוב, עכשיו הנשמה הזאת, הרוח הזאת יורדת לך ואתה תגלה את כל התורה הזאת בעולם. כך כתב הבעל שם טוב במכתב לגיסו רב גרשון בצפת ואומר לו, עכשיו אני צריך לצאת ולהוציא את התורה שלי החוצה. הבעל שם טוב היה לו בן, הרב צבי, הבעל שם טוב נפטר בחג שבועות והרב צבי לא היה מוסר שיעורים בתורות של הבעל שם טוב. אחרי שנה הרב צבי ביום שבועות, כל התלמידים של הבעל שם טוב היו

אסופים ביחד, הרב צבי הוריד את המעיל שלו, את החלוק שלו וקם לפני כולם ואמר, האבא שלי רוצה שרבי דב בער הוא יהיה הממשיך שלו. ורב דב בער זה המגיד ממזריטש, הוא לקח את החליפה שלו, את המעיל שלו, והלביש את זה למגיד ממזריטש והמגיד ממזריטש הוא התחיל להיות הממשיך של הבעל שם טוב.

המגיד ממזריטש היה קדוש עליון, הגדולה שלו והקדושה שלו, כל התלמידים של הבעל שם טוב, בעל התניא, רבי זושא מאניפולי, רב שמעלקא מניקלשבורג, בעל ההפלאה, כל הצדיקים הגדולים כולם היו תלמידים של המגיד ממזריטש. כל הצדיקים האלו שנקראים תלמידי הבעל שם טוב, הרב שלהם הישיר שהיה מלמד אותם זה היה המגיד ממזריטש.

והמגיד ממזריטש כמה זמן היה תלמיד של הבעל שם טוב? שלוש שנים לפני שנפטר הבעל שם טוב. מסופר ששלוש שנים לפני שנפטר הבעל שם טוב הוא בא לבעל שם טוב והוא נתן לבעל שם טוב פתק עם השמות שלו לברכה וכסף, פדיון לבעל שם טוב. הבעל שם טוב לקח את זה והכניס את הכסף לכיס והוציא כסף מאצלו והבעל שם טוב ביקש מהמגיד ממזריטש גם אתה תברך אותי, והבעל שם טוב לקח את הידיים של המגיד ממזריטש ושם את זה על הראש שלו, של הבעל שם טוב, וביקש ממנו ברכה.

המגיד ממזריטש שלוש שנים לפני שנפטר הבעל שם טוב הוא היה מהתלמידים של הבעל שם טוב. מסופר שמי היה החברותא בנגלה בנמרא של המגיד ממזריטש, ה"פני יהושע", הוא היה חברותא של המגיד ממזריטש בעניינים של גמרא, בעניינים של פשט, הוא היה החברותא שלו.

המגיד ממזריטש היה קודש קודשים, הוא היה קדוש עליון, היה קודש קודש דשים. ואחרי שהמגיד ממזריטש נפטר, מסופר ש"בעל התניא" היה בבית האסורים ורצו להרוג אותו, להוציא אותו להריגה, הוא כתב במכתב שביום י"ט כסליו היה נס, הוא אמר היום גורם שזה היום של הפטירה של המגיד ממזריטש, בזכות הכוח הזה הוא יצא מבית האסורים.

ואחרי המגיד ממזריטש אחריו מי לקח את המקום, זה היה ה"נועם אלימ"לך". הנועם אלימלך הוא ירש את המגיד ממזריטש. מסופר על הנועם אלימלך מתי שמינו אותו להיות במקום המגיד ממזריטש, הרב במקום המגיד ממזריטש, עשו שמחה גדולה ואחרי ששמחו הנועם אלימלך הלך לישון. הנועם אלימלך ישן שעה, שעתיים, ארבע שעות, כל התלמידים הצטע"רו צער גדול. אמרו, הרב שלנו המגיד ממזריטש אף פעם לא ישן ארבע שעות. באו לאח של הנועם אלימלך, רבי זושא מאניפולי, ואמרו לו איך אתה שלך ישן ארבע שעות רצופות, המגיד ממזריטש לא היה ישן כך, היה ישן בלילה שעה או שעה וחצי ולא ארבע שעות, איך האח שלך הנועם אלימלך ישן כך הרבה שעות.

מה עשה רבי זושא מאניפולי, הלך לחדר שלו ואיך ששם את היד על המזוז"ה, מיד הנועם אלימלך קם בחדרה גדולה מהמיטה. אמרו לו, מה זה? אמר להם רבי זושא, הנועם אלימלך גם מתי שהוא ישן המחשבה שלו נמצאת עם המזוזה, עם "שְׁאֵי תִי ה' לְנֶגְדֵי תְמִיד" (תהלים טז, ח). איך שכיסתי את "שְׁאֵי תִי ה'", מיד הוא התעורר, לא יכול היה לישון עוד רגע, היה לו חדרה גדולה, לא יכול היה לישון עוד רגע.

המגיד ממזריטש זה כוח גדול ביותר, בזמן של הילולה של צדיק יש כוח גדול ביותר מתי שמזכירים את השם של הצדיק, מתי שמדברים על הצדיק, יש כוח גדול שיש סיעתא דשמיא גדולה, יש כוח גדול שיש התעוררות גדולה בשמיים.

